

SUSRET

ISBN 1848-7645

CIJENA:
10 KN
BIH 2 KN

ČASOPIS ZA PROMICANJE REDOVNIČKOG ŽIVOTA | BROJ 6 | GODINA III. | 2015.

Papa Franjo s nama

Vič. Marko Stipetić
Isus daruje
slobodu poziva

s. Emanuela Vishka
Zaljubljena
strankinja iz Ukrajine

Što znači kad kažem da me Bog zove?

06 | 2015

SADRŽAJ

Postani nam prijatelj na
Facebooku:
Susret Zovem te

Potraži nas na internetu:
www.susret.net
Piši nam: urednistvo@susret.net

5 Uvodnik
6 Rajska vrata
8 Što znači kad kažem
da me Bog zove?
12 Dotaknuti Isusa
14 Moja obiteljska kuća
19 Tvoji smo službenici
20 Promjena životnog
plana: Put do Karmela

23 Otisci u pijesku
24 Na putu traženja
smisla
27 Važno pitanje
28 Evo me, Gospodine
31 Molitva za rasvjetlje-
nje poziva
32 Papina poruka mira u
Sarajevu

38 KARMELIĆANKE BOŽAN-
SKOG SRCA ISUSOVA
42 Iskustvo Isusa koje
daruje slobodu poziva
50 Sveta Faustina
Kowalska
54 Vicevi
56 Zanimljivosti

8

SUSRET

IZDAVAČ: HKVRPP (Hrvatska konferencija
viših redovničkih poglavara i poglavarica)

ODGOVORNI UREDNIK: fra Jure Šarčević

GLAVNI UREDNIK: o. Antonio Mario Čirko

UREDNIŠTVO: fra Jure Šarčević, o. Antonio

Mario Čirko, s. Ana Begić, fra Danijel Rajić

SURADNICI u ovom broju: s. Antonela Rašić,

s. Maja Pavla Bašić, s. Samuela Klaić, s.
Annemarie Bogdanović, s. Emanuela Vishka,
o. Jakov Kuharić, fra Antonio Gašić, Antonija
Zidarić, Marko Delić

STRIP: Radovan Kunić

LEKTURA I KOREKTURA: Ivan Blažević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Sanja Zlatar
Zrinka Zidarić

FOTO: shutterstock.com, Susret, Laudato.

hr, br. Elvir Tabaković, fra Dominik Iličić, fra
Zlatko Čorić, Marija Belošević

kontakti: e-adresa: uredništvo@susret.net,
www.susret.net, Facebook: Susret Zovem te

Uredništvo ne snosi odgovornost za
nenaručene materijale (tekstovi, fotografije,
pisma... u bilo kojem obliku) i ne smatra se
dužnim vraćati ih pošiljateljima.

Časopis izlazi dva puta godišnje.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Završava nam treća godina izlaženja našega časopisa. Iako izlazi dva puta godišnje, vjerujemo da je svjedočanstvima redovnika i redovnica koje redovito donosimo mnoge potaknuo da hrabro i otvoreno razmišljaju o svom životnom poslanju, ali i da je druge utvrdio u njihovim odabirima bez obzira jesu li krenuli putem redovništva i svećeništva ili pak prema obiteljskom životu. Nalazimo se u Godini posvećenog života koja će završiti na Svijećnicu 2. veljače 2016. Ova 2015. godina koja se polako približava kraju obilovala je mnogim događanjima. Spominjemo samo neke na nacionalnoj razini: nacionalno hodočašće na Mariju Bistricu, redovnički dani u Dubrovniku, Rijeci, Splitu, Đakovu i Zagrebu; susret Bogu posvećenih osoba s tajnikom Kongregacije za posvećeni život u Zagrebu; seminari za poglavarice

i poglavare, za odgojitelje i odgojiteljice; pjesme i spotovi: »Hvala redovnika«, »Anđel Gospodnji se moli«; književni i likovni natječaj; fotografski natječaj itd.

U ovom broju na poseban način stavljamo naglasak na svjedočanstva. Tako vjerujem da ćete sa zanimanjem pročitati čak četiri različita iskustva redovnika i redovnica koji nam opisuju kako ih je Isus pozvao i kako su pronašli odgovore za svoj život. Na neki način to iskustvo svjedočenja prisutno je i u razgovoru s vicerektorom riječke bogoslovije vlč. Markom Stipetićem, inače redovnikom u kongregaciji Misionara Srca Isusova.

Nastavljamo s upoznavanjem redovničkih redova i družba. Ovaj put predstavljaju nam se karmelićanke Božanskog Srca Isusova. Za razliku od klauzurnih karmelićanka, one aktivno djeluju u pastoralu među

ljudima, ali naravno ne zaboravljajući na važnost molitve kao izvora svakog djelovanja. Ulazimo i u izvanrednu godinu Jubileja milosrđa koji traje od svetkovine Bezgrješnog začeca 8. prosinca 2015., a završava 20. studenoga 2016. na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenja. U tom smislu predstavljamo sveticu Faustinu Kowalsku koju se i naziva kao sveticu Božjeg milosrđa.

Časopis obiluje i drugim zanimljivim sadržajima koje ćete otkriti čitajući ga, vjerujem, s jednakim interesom kao i dosadašnje brojeve.

U ime Konferencije i u ime uredništva ovog lista srdačno vas pozdravljam i želim da u ovoj jubilarnoj godini milosrđa Božjega i sami budete milosrdni kako biste mogli zadobiti milosrđe (usp. Mt 5,7)!

fra Jure Šarčević
predsjednik HKVRPP-a

Rajaska vrata

U starom samostanu živjela dva pobožna redovnika. Molili su se Bogu, pjevali psalme, postili postove i pomagali bijedne. U samostanskoj knjižnici, pod starim svodovima, bilo je mnogo knjiga, ali dva redovnika najradije su čitala zajedno jednu debelu knjigu koja je opisivala čudesa na svijetu:

kako su daleko na jugu vruće zemlje gdje se šeću prugaste žirafe i igraju majmuni, a kroz pustinju odjekuje noću rika lavova da te srsi prolaze. Čitali su o okruglim otocima na dalekim oceanima na kojima rastu kokosove palme. Pisalo je u debeloj staroj knjizi kako ćeš, ideš li sve dalje i dalje, na kraju doći do mjesta gdje se sastaju zemlja i nebo.

- Brate - reče jedan drugome - što bih dao da mogu vidjeti gdje se sastaje nebo sa zemljom!

- I ja, dragi brate - odgovorio je zamišljeno drugi redovnik.

I tako se oni jednoga dana odluče na dalek put. Zamole opata za blagoslov, izljube se sa svom braćom i krenu. Nije bilo lako. Put je bio dalek, noge ih boljale, ali velika želja u srcu nije prestajala. Putovali su sve dalje i dalje vođeni željom da dođu do kraja zemlje i ugledaju vrata u nebo!

Došli oni tako jedne večeri do rijeke koja je divlje derala.

Što sad? Naprijed! Zagaze u divlju bujicu. Voda ih je ponijela silnom snagom. Uhvatio ih je očaj. Ali silna želja: doći na kraj svijeta gdje se nebo dotiče zemlje, dala im je snage da se bore s bijesnim valovima; i oni, ne znajući ni sami kako, nađoše se na drugoj obali.

- Naprijed, naprijed! - govorili su sami sebi i hrabrilili se. Nisu im smetale tamne šume, nisu ih mogle zaustaviti opasne gudure. Jednom se pred njima ispred jedne špilje isprasio bradat i mrk čovjek s nožem u ruci.

- Novac ili život! - zarežao je strašni čovjek.

- Nemamo mi novaca - izgovarala su se prestrašena braća.

- Što, nemate novaca? - čudio se razbojnik. - A kamo ste se uputili?

- Idemo na kraj svijeta gdje se sastaju nebo i zemlja - odgovorila su ponizno braća.

- Vi ste obične budale! - ražestio se divlji čovjek. Pograbio ih je za kukuljice i stao ih bijesno udarati šakama. A onda je nestao bez traga. Redovnici poravnāše svoje grube halje, zahvališe Bogu što su ostali živi i krenuše dalje.

Putovali oni tako i došli do mora. U jednom zabačenom zaljevu ugledaše lađu. Jedra razapeta, vjetar puše, i lađa samo što nije krenula na put. Braća ponizno zamole mornare da ih prime i povezu preko mora. Mornari se obrate kapetanu.

- A čime ćete mi platiti prijevoz? - pitao ih je kapetan.

- Nemamo novaca ali pomagat ćemo na lađi. Smjesta se prihvatiše posla u kuhinji. Očiste je, jer je bila u velikom neredu. Operu suđe koje nije bilo prano možda već mjesecima. Prirede ukusan objed. Kad je bilo vrijeme objeda, mornari ih nisu mogli nahvaliti koliko je bio ukusan. Kapetan je braću tapšao po ramenima i govorio: - Upravo smo takve trebali.

Plovila je lađa gonjena dobrim vjetrom. Kad su nakon mnogo dana došli na drugu stranu mora, kapetan ih je pozvao preda se, otvorio brodsku blagajnu i pružio svakom po kesu

zlatnika kao plaću.

Braća su skrivala ruke u svoje dugačke rukave i nisu htjela primiti novac. Njima je bilo dosta što su se prevezli preko mora. - Kakvi ste vi čudni ljudi? - snebivao se kapetan.

- Ostanite kod nas, i postat ćete bogati!

- Braća nisu htjela prihvatiti plaću. Tumačili su kapetanu i mornarima kako oni traži mjesto gdje se nebo dotiče zemlje. Mornari su se tako smijali da su se hvatali za glavu i valjali po podu. Zgrabili su ih za duge njihove halje i kao vreće izbacili na obalu vičući:

- Ha, ha, ha... traže nebo... Lude jedne...

Trebalo je dalje putovati. I opet gore i doline, polja i livade, kadli iza jedne šume najednom pred njima velika vrata! Redovnici zinuše od iznenađenja. Dakle, napokon. Kad su se oporavili od čuda, plašljivo pokucaju. Vrata se sama otvorila. Pred njima soba. Braća gledaju, gledaju - a to njihova ćelija u samostanu...

Iznenadeni gledali su jedan drugoga bez riječi. Što to znači - tražili ulaz u nebo, a našli se u svojoj sobici u samostanu?! A otac opat mudro reče:

- Želite li doći u nebo, nije potrebno proći brda i doline, nego služiti Bogu vršeći svoje dužnosti tamo kamo vas je Bog postavio.

- Tako je! - potvrdiše dva brata redovnika i vratiše se na svoj posao.

MAK, siječanj 1968.

ŠTO ZNAČI KAD KAŽEM DA ME BOG ZOVE?

Često čujemo da svi imamo poziv. Ali što je uopće poziv? Otkad sam ravnatelj za duhovna zvanja puno sam razmišljao o tom pitanju. Poziv nije »nešto« unutar nas, niti je to »nešto« izvan nas što tražimo u lovu na blago. Naravno, on označava »Božji poziv« nama, ali to je samo prijevod latinskog glagola vocare, što znači »pozvati«.

Autor:

o. Warren Szama, S.J.

Preuzeto sa:

www.vocationnetwork.org

Dok pokušavamo shvatiti što zvanje uistinu jest ili što zapravo radimo kako bismo otkrili svoj životni poziv, moglo bi biti od koristi razmotriti ove dvije krajnosti. Kao što je ravnatelj novaka znao reći: »Istina je često negdje u sredini.«

Ekstremne mjere

Prva krajnost je da Bog ima zacrtani plan za svakoga od nas. Da bismo otkrili svoj životni poziv, treba shvatiti i slijediti taj plan. Ako odstupimo od Božjeg plana za nas, odstupamo od Božje volje i izgubljeni smo. Danas većina nas taj model za razumijevanje nečijeg poziva doživljava pomalo krutim i nevjerojatnim.

Druga krajnost je da je Božji poziv za sve nas isti, a to je biti sjedinen s Bo-

gom i koristiti se svojim darovima za služenje bližnjemu. Način na koji ćemo to učiniti ovisi o nama. U tom pogledu Boga zaista ne zanima kako ćemo to napraviti sve dok u tome uspijevamo. Ovaj pogled čini Boga prilično udaljenim i neuključenim, gotovo nemarnim, a to svakako nije Bog u judeo-kršćanskom Pismu koji je osobno prisutan u našem životu i našoj povijesti.

Srednji pogled dolazi iz moje jezuitske, ignacijanske tradicije, koja vidi Boga kao aktivnog i osobno uključenog u svaki od naših života. Bog izravno govori u našim srcima, mislima i dušama kroz naša htjenja i osjećaje te kroz naše unutarnje pokrete i želje. Dakako da ne dolaze sva naša unutarnja htjenja, pokreti i želje od Boga, zato moramo razaznati koja su od Boga, a koja to nisu. Bog je uključen u cjeloživotni dijalog s

nama, a naša uloga je da obratimo pozornost, slušamo i pokušamo odgovoriti. U ovom ignacijanskom pogledu otkrivamo na što Bog želi da obratimo pozornost, što nam daje najviše životne snage i sreće. Otkrivamo gdje leže naši interesi i kako ćemo posložiti svoj život kako bismo slijedili te interese. Tako neki mogu imati strast za umjetnošću, znanošću i duboku želju da se vjenčaju i imaju djecu. Drugi pak žele poučavati, glumiti ili otkrivaju da se njihovim interesima najbolje nalaze u kontekstu vjerskog života ili svećeništva.

Bog izravno govori u našim srcima, mislima i dušama kroz naša htjenja i osjećaje te kroz naše unutarnje pokrete i želje.

Bog govori kroz naša iskustva

Poziv je doslovno »Božji poziv«, poziv koji čujemo slušajući Božji glas u sebi, kao da Bog progovara kroz naša unutarnja i vanjska iskustva. Slušanje Božjega glasa interaktivan je proces, razgovor između Boga i nas. Ako pogledamo na glavne, povijesne pozive u Pismima, vidimo odakle je taj obrazac proistekao. Bili to Abraham, Mojsije, Samuel, Jeremija, Marija, Isus ili Petar, svi su oni nekako čuli Božji glas, često u svom srcu, a ponekad vanjskim iskustvima. Bez obzira kako su čuli Božji glas, svaki od tih primjera iz Pisama na kraju odgovara otvoreno i ljubavno. Nakon nekog vremena njihovi pozivi postali su očiti i doslovno su odredili njihov život. U početku to nije bio slučaj i svatko je od njih reagirao zbunjeno i sumnjičavo. Prva reakcija svakog

od njih je varijacija na temu: »Ne mene, Gospodine!«, »Ja sam premlad« (Jeremija) ili: »Ja mucam« (Mojsije) ili: »Previše sam grešan« (Petar i Izaija) ili: »Ja nisam imala odnos, pa kako mogu roditi sina?« (Marija). Ali kako su nastojali pažljivo slušati te nesebično i otvoreno odgovoriti, na kraju otkrivaju na što ih Bog poziva. Što dublja s vremenom postaje njihova reakcija, jasniji postaje njihov osjećaj da su pozvani te razvijaju istinski, dubok

Ostajući vjerni razgovoru s Bogom, s vremenom dobivamo sve veći osjećaj jasnoće o tome što je ispravno za nas — ono što će nam donijeti mir i radost.

osjećaj za poziv. Stoga kada kažemo da svi u životu imamo poziv, znači da Bog govori svakomu od nas osobno i naklonjen nam je. Ako slušamo i odgovorimo, rastemo u spoznaji o našem životnom pozivu. Doista je predivno i radosno iskustvo rasti u tom smjeru. U istom trenutku bitno je prisjetiti se da je početna intuicija o pozivu rijetko popraćena s puno mira i jasnoće, a češće je popraćena sumnjom i zbunjenošću — čak i s tjeskobom. Ostajući vjerni razgovoru s Bogom, s vremenom dobivamo sve veći osjećaj jasnoće o tome što je ispravno za nas — ono što će nam donijeti mir i radost.

Ako trenutačno razlučuješ svoj poziv i suočavaš se s nesigurnošću, vjeruj da ti Bog govori, i ako pokušаш slušati i odgovoriti, pronaći ćeš svoj put. Uživaj na tom putu. Neka Bog blagoslovi svaki tvoj korak!

Ako niste nabavili prijašnje brojeve časopisa **SUSRET** ili film **SUSRET: Darivanje Boga čovjeku**, možete ih naručiti na adresi konferencija@redovnistvo.hr ili ih skinuti s naše mrežne stranice www.susret.net

DOTAKNUTI ISUSA

Papa Franjo se 17. rujna 2015. u Vatikanu susreo s oko 5000 mladih osoba posvećenoga života, koji su se okupili u Rimu iz cijeloga svijeta, na susretu pod geslom »Probudite

svijet«. Tom prilikom se govorilo o naviještanju vjere (evangelizaciji). Tako je Papa rekao da evangelizirati ne znači samo uvjeriti, nego svjedočiti da je Isus Krist živ. Ali, kako dati to

A group of approximately 20 people, including several nuns in black habits and several men in clerical attire (priests and deacons), are gathered in front of a stone building with two large arches. They are all waving their hands. The scene is outdoors, and the ground is paved with stone tiles. A blue banner is overlaid on the top right of the image, containing text in white.

U ovoj Godini posvećenog života koja traje do Svijećnice (2. veljače) 2016. godine donosimo u našem časopisu čak četiri svjedočanstva o odabiru duhovnog poziva koja opisuju kako su dvije redovnice i dva redovnika susreli živoga Boga koji ih je pozvao u redovništvo.

svjedočanstvo? – upitao je Papa te kazao: »Svojim tijelom, svojim životom.« Možeš učiti, ali sposobnost za grijanje srдца ne dolazi iz knjiga, nego iz tvogega srća! – rekao je Papa.

MOJA OBITELJSKA KUĆA

Autorica:
s. Annemarie Bogdanović

Vjerujem da ćete u jednom dahu pročitati ovo svjedočanstvo. Jedna mlada djevojka koja je voljela ples, izlazila na zabave i razmišljala o obiteljskom životu odlaskom u Njemačku otkriva redovnički poziv. Ali na čudesan način vraća se kao redovnica na obiteljsko imanje gdje je maštala da će jednog dana imati obiteljsku kuću. Uistinu, danas na tom mjestu ima veliku obitelj: samostan i dom za starije i nemoćne osobe. No krenimo redom čitajući svjedočanstvo s. Annemarie.

Zovem se s. Annemarie Bogdanović, zastupnica sam Kongregacije sestara sv. Franje u Hrvatskoj, jedina sam Hrvatica u toj zajednici. Sjedište moje zajednice je u Vierzehnheiligen u Njemačkoj. Rođena sam 1964. godine u Zagrebu, djetinjstvo sam provela u malom selu

Grabriću u župi Gradec blizu Vrbovca. Nema braće ni sestara. Otac mi je poginuo u prometnoj nesreći kad sam bila predškolsko dijete. Majka je otišla na rad u Njemačku te sam odrasla s djedom i bakom. Školske praznike provodila bih u Nürnbergu, gdje mi je majka živjela. Nakon os-

novne škole završila sam daktilografsku školu u Zagrebu i tada još nisam razmišljala o odlasku u Njemačku. Željela sam raditi u Vrbovcu, imati vlastitu obitelj i živjeti u vlastitoj kući. Da bih taj cilj mogla ostvariti, morala sam nagovoriti majku da mi kupi kuću, tj. cijeli posjed u susjednom

selu Cugovcu, koji je tada bio na prodaju. Majka se teško na to odlučila, ali je ipak kupila to imanje i uložila cijelu svoju dotadašnju uštedevinu.

Već kao dijete osjetila sam neki nutarnji poziv koji mi je govorio da sam pozvana na nešto veliko. Taj mi je poziv uvijek odzvanjao u srcu i svakom odlukom koju sam pretežno dosta brzo i odlučno donosila svaki sam put mislila da je to ono veliko na što sam pozvana. Tako je bilo i s tim imanjem na kojem sam htjela osnovati svoju obitelj.

Voljela sam ples, izlazila sam često subotama s curama i dečkima iz sela na seoske zabave i plesala cijelu noć. Već nakon kraćeg vremena taj nutarnji poziv da idem u Njemačku k majci i tamo nastavim školovanje bio je tako snažan i jasan da mu se nisam mogla oduprijeti. Iako je porušio sve moje dotadašnje mladenačke snove o udaji i obitelji, ipak odlučno sam krenula na put, oprostivši se sa svojim bakama o kojima sam se brinula. Bilo mi je tek 16 godina.

Uskoro nakon mog dolaska u Nürnberg uključili su me naši misionari salezijanci u salezijansku mladež. Redovito i rado sam sudjelovala na svim aktivnostima koje su organizirali. Voljela sam ići na svetu misu, slušati propovijedi, čitati na misi,

U Njemačkoj, slušajući predavanja naših svećenika o Isusu i njegovoj neizmornoj ljubavi prema nama, susrela sam živoga Boga u Isusu Kristu, kakvog do tada nisam poznavala, i taj susret počeo je mijenjati moj život iznutra i moje planove prevrnuo naglavačke.

predvoditi molitve, voditi priredbe u misijskoj dvorani, plesati folklor, slušati predavanja naših svećenika o Isusu i njegovoj neizmornoj ljubavi prema nama. Baš ta predavanja promijenila su potpuno sliku Boga u meni, odjednom sam susrela živoga Boga u Isusu Kristu, kakvog do tada nisam poznavala, i taj susret počeo je mijenjati moj život iznutra i moje planove prevrnuo naglavačke.

Čim bih došla iz škole, počela bih čitati Sveto pismo, odlazila bih u misiju na pobožnosti, druženje i predavanja. Ponovno sam osjetila u srcu taj snažni nutarnji poziv da ostavim sve i da slijedim Isusa u redovničkom staležu, da budem

samo njegova. Osjećala sam snažnu zaljubljenost u Isusa, ali unatoč tomu bila sam svjesna da je zaljubljenost premalo za tako važan životni korak, a nisam mogla baš ni vjerovati da je Isus mene izabrao. Naime, mislila sam da sam ja njega izabrala i da ipak on odabire bolje od mene, pobožnije i školovanije. No čežnja da budem samo Isusova iz dana u dan je rasla, a nutarnji poziv bivao sve glasniji. Počelo je vrijeme borbe, opiranja, traženja...

Htjela sam na neki način dokazati sebi ili sebe uvjeriti da nisam pozvana pa sam otišla u obližnji samostan k sestrama franjevkama na razgovor i rekla im da osjećam poziv za redovnički život, ali da ne znam kako i gdje ga ostvariti. Nadala sam se da će mi reći da one u svoju družbu ne primaju strankinje te da sam ionako još premlada za tak-

vu odluku, da još ni školu nisam završila i da jednostavno još pričekam.

No sestre su me primile s velikim oduševljenjem, odmah su nazvale generalnu poglavaricu u kuću maticu i javile da imaju potencijalnu kandidatnicu, i to prvu Hrvaticu, koju im je sv. Josip poslao jer su ga cijelo vrijeme za to molile. Odmah su ugovorile termin kad me smiju poslati na upoznavanje i dobile ga već za sljedeći vikend. Uistinu nisam znala da li da plaćem ili da se smijem, nisam mogla vjerovati svojim očima i ušima. Tražila sam potvrdu da nisam pozvana, a kad ono – već sam gotovo bila primljena u zajednicu. Na obrascu gdje je pisao razlog ulaska u redovničku zajednicu napisala sam: »Aus

Čežnja da budem samo Isusova iz dana u dan je rasla, a unutarnji poziv bivao sve glasniji. Počelo je vrijeme borbe, opiranja, traženja...

Liebe zu Jesus«, »Iz ljubavi prema Isusu«.

Moja je majka bila u šoku, molila me da nikomu doma ne kažem da idem u samostan, jer ako ne ustrijem, jer sam još premlada, tek u devetnaestoj godini, osramotit ću cijelu obitelj, koja još nije ima-

la redovnicu, samo svećenika salezijanca, bakina nećaka. No ja nisam mogla reći »ne«, iako mi nitko nije vjerovao. Kada sam tražila slobodni list, župnik mi nije vjerovao. Mislio je da se udajem. Bake su se strašno ljutile i vikale na mene, vrijeđale me: zašto sam tražila da mi mama kupi kuću ako se ne mislim udavati... No nakon svega toga osjećala sam u srcu da je to ono veliko na što sam pozvana. Plašila sam se jako toga koraka, ali više nisam mogla natrag, poziv je bio jači i od mog opiranja i od moga straha da neću ustrajati i od nerazumijevanja obitelji. Prije odlaska oprostila sam se s majkom. Utješile su me njezine riječi da su mi vrata uvijek otvorena. I tako je počela moja avantura s Isusom. Nakon nekoliko tjedana od moga dolaska počele su borbe, sumnje, nostalgija, strahovi, kušnje, no unatoč tim teškim i bolnim iskustvima ni trenutka nisam pomišljala da se vratim kući, znala sam da put vodi kroz kušnje i da ih treba izdržati.

Nakon novicijata i privremenih zavjeta nastavila sam školovanje u Erlangenu, završila višu medicinsku školu, položila doživotne zavjete i ostala raditi u Erlangenu u našoj bolnici »Waldkrankenhaus St. Marien«. Nakon godinu dana rada s teško bolesnim pacijentima i ovisnicima o alkoholu povjerena mi je bila dužnost glavne sestre na ortopedskom

dječjem odjelu, koji sam vodila punih 10 godina. Bila sam uvjerena da sam ostvarila i da svojim radom ostvarujem to veliko na što sam pozvana. Voljela sam svoj posao i svoju odgovornost, bila sam i kao redovnica i kao glavna sestra od svih cijenjena i mislila sam da ću do kraja radnog vijeka samo to činiti na tom mjestu, iako je to bio naporan i zahtjevan posao.

Vrhunac svega bio je ipak sljedeći poziv koji sam odjednom osjetila u srcu, i to da se trebam vratiti u Hrvatsku i započeti nešto novo. S tim se pozivom nikako nisam mogla nositi, potiskivala sam ga samo tako, a on bi se svaki dan javljao. Plašila me je već sama pomisao da bih morala ostaviti sadašnju »karijeru« i početi nešto sasvim novo, još nepostojeće, iz početka. Odjednom se dogodilo nešto neobično. Jedna moja susestra starica doživjela je i preživjela teški moždani udar, oduzeta joj je bila desna strana tijela i teško je mogla govoriti, no ta ista sestra još prije mi je »prorokovala« da ću se vratiti u Hrvatsku i uspostaviti tamo naš red i da me je zbog

toga Bog poslao u ovu našu njemačku zajednicu. No upravo nakon moždanog udara još me je više poticala na taj korak, govoreći da je to osjetila i vidjela moleći se blaženom Alojziju Stepincu.

Hvatala me je muka i nisam znala da li da to vjerujem ili ne. Zamolila me da obavijestim generalnu poglavaricu da joj što prije dođe u posjet, kako bi joj ona sama to mogla ispričati. To je i učinila i na tom je ostalo sve dok nisam za blagdan Svih svetih 2002. godine išla u Hrvatsku i oprostila se s njom. Reče mi da moram otići k biskupu i sve mu to ispričati i da joj moram obećati da ću sve što budem sagradila u Hrvatskoj dati posvetiti bl. Alojziju Stepincu. To zadnje odmah sam joj obećala, a to da ću s tom pričom ići k biskupu odmah sam joj rekla da sigurno neću jer mi to ionako neće vjerovati. Ona se samo nasmiješila na to i rekla mi da ću ipak ići. Sigurna sam da s tom pričom nikada ne bih došla k biskupu da on nije došao k meni. Božji su putovi uistinu nepredvidivi i što on naumi to čovjek ne može ne prihvatiti ili čak spriječiti ako želi biti sretan i imati mir u duši.

Bio je to onda pomoćni zagrebački biskup mons. Josip Mrzljak, kojem sam sve to mogla ispričati i koji je to sve ozbiljno shvatio, pripremio nam put i poravnao stazu našem dolasku u Hrvatsku. Meni su trebale još tri godine

Kod mnogih pozvanih s kojima se družim primjećujem veliki otpor i strah da će nešto izgubiti darivajući sebe Isusu. No Isus uzvraća stostruko, kako je i obećao.

pripreme, molitve i čekanja sve dok nisam osjetila u srcu spremnost za tu avanturu. U međuvremenu stvari su se posložile i odvijale čudesno. Došao je poziv iz Zagrebačke nadbiskupije s odobrenjem da u Cugovcu na tom mojem imanju smijemo graditi samostan i dom za starije i nemoćne osobe.

Na upit generalne poglavarice jesam li spremna sama ići u Hrvatsku i sve organizirati i započeti s gradnjom odgovorila sam da jesam, samo s Božjom pomoći i s njezinim povjerenjem. Nemoguće meni postalo je moguće s Isusom. Vratiti se sama u Hrvatsku

nakon više od 27 godina, započeti od nule, graditi bez imalo građevinskog znanja... to samo može Bog preko čovjeka koji mu se potpuno preda. Tako je izgrađen samostan Majke Božje i Stepinčev dom Cugovec. Samostan Majke Božje sad je obnovljena kuća u kojoj sam ja prije više od 30 godina htjela osnovati vlastitu obitelj. Kapela u sklopu Stepinčeva doma posvećena je blaženom Alojziju Stepincu 4. veljače 2012., njegove su moći ugrađene u oltar. Svaki se dan u njoj slavi sveta misa, na kojoj sudjeluju korisnici, tj. starije i nemoćne osobe i djelatnici doma.

Sigurna sam i uvjerenja vidim da Isus i danas poziva mnoge mlade djevojke i mladiće. Kod mnogih pozvanih s kojima se družim primjećujem veliki otpor i strah da će nešto izgubiti darivajući sebe Isusu, braći i sestrama. Za njih molim da ih Duh Sveti dotakne svojom

nježnošću i da im hrabrosti pustiti se da ih on vodi kamo i kako želi jer će samo tako živjeti sretan, zadovoljan i ispunjen život. Svaki put kad sam poslušala glas srca i slijedila ga unatoč strahu, muc i boli rastanka, trenutačnim gubitcima i tami vjere, Isus mi je uzvratio stostruko, kako je i obećao. Neka nam majka Marija bude primjer i pomoćnica, jer ona je pustila da u njezin život uđe Bog, koji od nje očekuje da prihvati i ono što nije razumjela, da izgubi i ono što joj je bilo najdraže, a to je raspeti Sin na križu. Božji upad u Marijin život uveo ju je u tamu vjere, kroz koju je ona umrla sebi te time postala Majkom za sve nas. Sve što Isus od nas želi jest da budemo sretna i slobodna djeca našeg nebeskog Oca. Zato nas privlači k sebi, jer zna da samo s njim u zajedništvu to možemo i biti bez obzira u koji stalež bili pozvani.

TVOJI SMO SLUŽBENICI

Gospodine, službenici smo Riječi
koja ne dolazi od nas
i mi vjerujemo u njezinu djelotvornost.
Gospodine, službenici smo Života
koji ne ovisi ni o tijelu ni o krvi,
nego o vjernosti tvojemu Duhu,
i mi vjerujemo da taj Duh
djeluje u srcima svih ljudi.

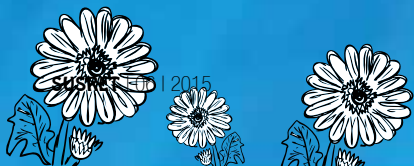
Pomozi nam, Gospodine,
da živimo u vjeri i
uranjamo u svježinu
evanđelja
– u tvojoj Crkvi,
katkad previše
racionalističkoj i tehničkoj.

Gospodine,
službenici smo nacрта
koji nismo sami stvorili,
i mi ga dan na dan, korak po
korak, otkrivamo,
ali vjerujemo da si ti prije
• svega i da si gospodar
nepredvidivosti.

Nauči nas, Gospodine,
da se ne opteretimo pitanjima
o našoj uvjerljivosti, identitetu, prvotnosti...
nego da jednostavno crpimo
slatkoću tvoje radosne vijesti
i da je propovijedamo na rubu zdenca
kamo dolaze najžedniji.

Nauči nas, Gospodine, da živimo svoje poslanje,
ne kao tešku ulogu izručenu neuspjehu,
nego kao ponizan i siromašan znak
koji se zadovoljava da prstom pokazuje na tebe
da kršćani ne bi zaboravili koja ih ljubav prožimlje
i kojim su poslanjem obdareni.

(kardinal Etchegaray)

PROMJENA MOJ ŽIVOTNOG PUT DO PLANA: KARMELA

Svaki čovjek ima svoj životni put na kojemu Božje nadahnuće nikada ne izostane. Jedno takvo nadahnuće počelo je u Americi, a svoju puninu ostvarilo je redovničkim i svećeničkim pozivom ove godine.

Autor: o. Jakov Kuharić

Rođen sam 14. listopada 1974. u Zagrebu kao najstarije djetete u obitelji s osmero djece. U Zagrebu sam pohađao i osnovnu školu (osim osmog razreda, koji sam završio u gradiću Bedford u američkoj državi New York), te Klasičnu gimnaziju, na kojoj sam maturirao 1993. godine. Potom sam upisao filozofiju i opću lingvistiku na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Iste predmete jedan semestar studirao sam na Sveučilištu u Beču. Diplomirao sam u ljeto 1999. godine. Otprilike mjesec dana nakon diplome otišao sam živjeti u Sjedinjene Američke Države, točnije u Portland u Oregonu. Godine 2000. započeo sam poslijediplomski studij kom-

parativne književnosti na Sveučilištu Stanford u blizini San Francisca u Kaliforniji. Magistrirao sam i nastavio raditi prema doktoratu. A onda je došlo do male promjene plana.

Da se vratim malo na početak. Rođen sam u vjerničkoj obitelji i odgajan sam vjernički. Išao sam redovito na misu s roditeljima i braćom, pohađao sam vjeronauk, primao sakramente, išao na hodočašća. To je tako bilo — kako to često, nažalost, biva — sve do srednje škole, kada sam se počeo postupno udaljavati od Crkve. Na početku fakulteta potpuno sam prestao ići na misu i na druge načine prakticirati vjeru. Smatrao sam da je između

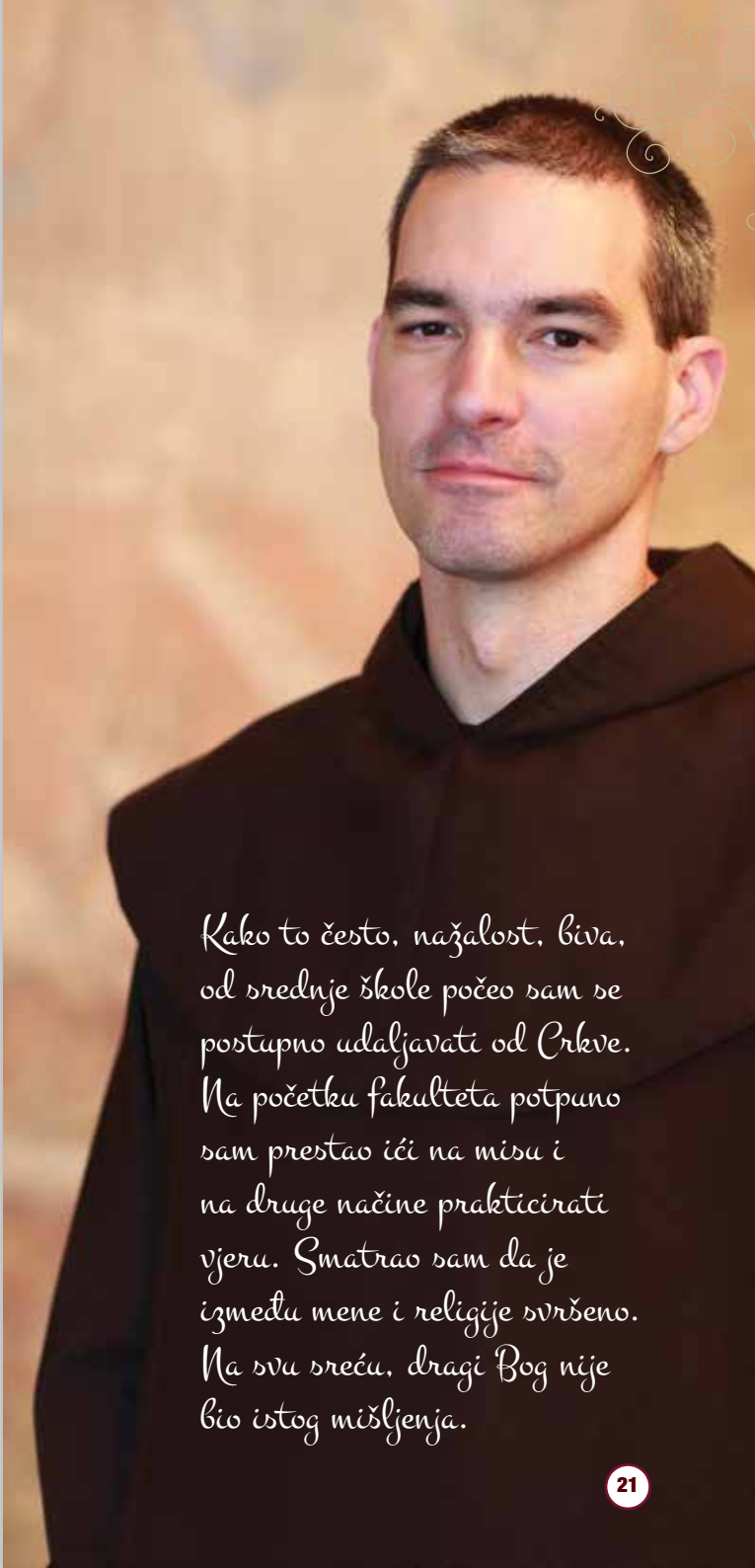
mene i religije svršeno. Na svu sreću, dragi Bog nije bio istog mišljenja.

Desetak godina kasnije, kad sam već bio dobrano odmakao s poslijediplomskim studijem u Americi, u meni se počeo događati zaokret. Moje dotadašnje uvjerenje bilo je da je religija općenito, a onda i kršćanstvo, stvar prošlosti, da nema što ponuditi današnjem svijetu i da više odmaže nego pomaže u pronalaženju rješenja za njegove probleme. No tada me je, mogu reći, posuđujući izraz Poslanice Hebrejima, Bog »okružio oblatkom svojih svjedoka« (usp. Heb 12, 1).

Za tu fazu mog, nazovimo ga tako, intelektualnog obraćenja ključan je bio sus-

ret s teorijama mog profesora i mentora Renéa Girarda (na hrvatski je prevedena njegova knjiga *Promatrah Sotonu kako poput munje pade*). Proučavanje Girarda i drugih autora pomoglo mi je da shvatim kako religijski pojmovi poput pojma istočnog grijeha puno bolje objašnjavaju naš svijet i nas same od mnogih modernih teorija kojima sam se dotada bavio i koje sam smatrao »zadnjom riječi«.

Od tog početnog, intelektualnog obraćenja Bog me dalje postupno, preko knjiga koje sam čitao, osoba koje sam susretao, pa i onoga što sam, na primjer, pratio preko interneta, vodio do potpunog, životnog obraćenja. Upravo sam u postupnosti i prilagođenosti toga procesa meni (trajao je barem godinu–dvije), prepoznao, i prepoznajem, Božju ruku. Ne mislim pritom da sam nešto posebno i da se Bog posebno bavio mnome, zanemarujući druge. Naprotiv, mene zadivljuje upravo to kako u (za čovječji um) nepreglednom mnoštvu pojedinaca koji čine čovječanstvo Bog sa svakime postupa i o svakome se brine kao da je on jedini na svijetu. Važna postaja na putu koji opisujem bio je susret s karmelskim autorima. Prvo mi je, u jednom teškom trenutku, kada sam se nalazio na životnoj prekretnici, u ruke došla *Tamna noć* sv. Ivana od Križa. Mogu reći da je ta knjiga (u suradnji s drugim duhovnim spisima sv. Ivana od

A portrait of a man with short brown hair, wearing a black habit, looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a soft, out-of-focus light brown color.

Kako to često, nažalost, biva, od srednje škole počeo sam se postupno udaljavati od Crkve. Na početku fakulteta potpuno sam prestao ići na misu i na druge načine prakticirati vjeru. Smatrao sam da je između mene i religije svršeno. Na svu sreću, dragi Bog nije bio istog mišljenja.

*Moj se životni
put tako nastavio
na obroncima
gore Karmel.*

Križa i drugih karmelskih autora) odredila kamo ću dalje. Ona je bila polazišna točka puta koji me je na kraju doveo do Karmela, tj. do ulaska u Red bosonogih karmelićana.

Uz knjige, Bog mi je stavljao na put ljude od kojih sam mogao učiti i koji su mi bili putokazi. Jedna od tih osoba jest pater Bonaventura Duda. Njega sam poznavao od malih nogu jer su s njime bili povezani moji roditelji i čitavo njihovo društvo. Kasnije, u raznim

razdobljima mojem sazrijevanja, znao sam otići njemu na razgovor. Naši su se razgovori intenzivirali kada sam se krajem 2005. iz Amerike vratio u Hrvatsku, još uvijek bez jasne ideje kamo dalje. Ti su mi razgovori puno pomogli da moje zvanje od neke neodređene, apstraktne ideje postane konkretna stvarnost. Po naputku patera Duda, početkom 2006. javio sam se o. Vjenceslavu Mihetecu, tadašnjem remetskom prioru.

Od početnog, intelektualnog obraćenja Bog me je dalje postupno - preko knjiga koje sam čitao, osoba koje sam susretao, pa i onoga što sam, na primjer, pratio preko interneta - vodio do potpunog, životnog obraćenja

Dva mjeseca nakon našeg prvog razgovora već sam bio u samostanu. Tu sam, međutim, i ostao najviše zahvaljujući pokojnom najstarijem članu Hrvatske karmelske provincije (umro je krajem 2013. u devedeset i petoj godini) o. Anti Stantiću. On mi je svojim savjetima i iskustvom puno pomogao da prebrodim poteškoće koje sam imao na početku. Za mene je on bio, i ostao, uzor pravog karmelićanina.

Moj se životni put tako nastavio na obroncima gore Karmel. Dalje je, u najkraćim crtama, tekao ovako: u karmelski novicijat ušao sam 18. kolovoza 2007. Prve zavjete položio sam 30. kolovoza 2008. Iste godine započeo sam studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Svečane zavjete položio sam 15. listopada 2011. Četvrtu i petu godinu teologije završio sam u Salamanci u Španjolskoj (2011. – 2013.), te potom diplomirao na zagrebačkom KBF-u 2014. godine. Za đakona sam zaređen u zagrebačkoj katedrali 25. listopada 2014., a za svećenika 20. lipnja 2015., također u zagrebačkoj prvostolnici. Idućeg dana, u nedjelju 21. lipnja, slavio sam svoju mladu misu u Svetištu Majke Božje Remetske. Zahvaljujući dragomu Bogu na njegovoj brižnoj dobroti i vjernoj ljubavi, stavljam svoj daljnji svećenički i redovnički hod pod zaštitu plašta Škapularske Gospe.

Otisci u pijesku

Jedne noći čovjek je sanjao. Sanjao je da šeta po plaži s Gospodinom. Preko neba prikazivali su se isjecci iz njegova života. Uz svaku scenu na pijesku pojavljivala su se dva para otisaka stopala – jedan je pripadao njemu, a drugi Gospodu.

Kad je zadnja scena završila, još jednom je pogledao otiske u pijesku. Uočio je da na mnogim mjestima vezanima uz njegov životni put postoji samo jedan par otisaka. Također je uočio da je to vezano uz najteže i najtužnije događaje u njegovu životu.

To ga je uznemirilo te je upitao Gospoda:

- Gospodine, rekao si, kad jednom odlučim slijediti te, zauvijek ćeš biti uz mene.

Međutim, uočio sam da je u najtežim trenutcima mog života samo jedan par otisaka u pijesku. Ne razumijem kako to da si me napuštao onda kad sam te najviše trebao.

Gospodin je odgovorio:

- Dijete moje, volim te i nikad te ne bih napustio! U najtežim trenutcima tvog života, tamo gdje vidiš samo jedan par otisaka, bio sam s tobom i nosio te.

*Jednoj djevojci, koja
slavi svoj rođendan
i pleše u ritmu
muzike za ples,
usred prijatelja
nešto je nedostajalo.
Nedostajao joj je
smisao života. Ta
djevojka, to sam
bila ja.*

NA PUTU TRAŽENJA SMISLA

Autorica:
s. Emanuela Vishka

Ovoga ljeta, putujući vlakom na relaciji Zagreb – Budimpešta, susrela sam mladića koji je studirao, a sada i radi u Budimpešti. U tom specifičnom putničkom razgovoru koji ne obvezuje i stoga ponekad može biti površan, a ponekad i vrlo osoban, shvatila sam da je riječ o vrlo otvorenoj i inteligentnoj osobi koja s velikim zanimanjem promatra ovaj svijet.

Toni, koliko se sjećam mladićeva imena, »pripremvši teren«, postavio mi je pitanje: »Možda se ovo pitanje čini banalnim, ali... ipak, recite mi, koji je smisao života?«

Ovo pitanje izazvalo je flashback. Kijev, 28. travnja 2001. godine. Subotnja je večer u noćnom klubu tek počela. Polutama, treptanje reflektora i veseli ritam ovladali su tijelima. Među posjetiteljima isticala se grupa prijatelja koja je nešto slavila. Veseli smijeh, guranje, čestitanja,

sve se isprepletalo s blještavilom i glasnom glazbom. Tko bi pomislio da onaj lijepo našminkanoj i nasmijanoj djevojci, koja slavi svoj rođendan i pleše u ritmu muzike za ples, usred prijatelja nešto nedostaje. Nedostaje joj smisao života. Ta djevojka, to sam bila ja.

Danas sam redovnica, s. Emanuela Vishka, bazilijanka. Živim u Zagrebu, Ukrajinica sam, grkokatolkinja, apsolvantica teologije. Ova kratka i suha rečenica nosi nekoliko zanimljivih pitanja. Ukrajinica? Zašto sam u Hrvatskoj? Bazilijanka? Što se krije iza »zidova« najstarijega monaškog reda u svijetu? I napokon, kako je to povezano s pitanjem mladića u vlaku o smislu života?

Rođena sam u zemlji koja danas prolazi ispit iz povijesti (hibridni rat koji u mojoj domovini vodi Rusija). To je ispit čovječnosti, ispit svijesti o poimanju vlastitoga dostojanstva, vještine mišljenja svojom glavom, a napose vještine odvajanja istine od laži; ispit sposobnosti kako civilizirano, ali čvrsto postaviti vlastita pravila u odnosima s Rusijom i cijelim svijetom. Ukrajina sa svojih 46 milijuna stanovnika, s površinom od gotovo sedam površina Hrvatske te poviješću koja podsjeća na Homerovu Troju iz Ilijade, moja je domovina. U Hrvatsku sam

Ukrajina sa svojih 46 milijuna stanovnika, s površinom od gotovo sedam površina Hrvatske te poviješću koja podsjeća na Homerovu Troju iz Ilijade, moja je domovina.

došla sasvim slučajno. Jedna od mojih susestara iz Ukrajine pričala mi je da je prije samostana dobila puno Božjih »poruka« da će doći baš u Hrvatsku; jedna od takvih »poruka« je i ova: dok je razmišljala kod kojih časnih sestara želi ostati, naišla je na veliki plakat s turističkom reklamom na kojoj je pisalo »Hrvatska je najbolji izbor«. Takve »poruke« osobno nisam dobivala ili nisam bila sposobna dešifrirati ih. Mogu se samo našaliti da mi je moje

kršno ime Oksana, što znači »strankinja«, stvarno obilježilo dosadašnji život.

Monaški red kojem pripadam, Red sv. Bazilija Velikoga, najstariji je red (od onih koji još uvijek djeluju) na kugli zemaljskoj. Postoji izraz da je sv. Benedikt otac zapadnoga redovništva, a po toj bi logici sveti Bazilije bio otac istočnoga redovništva, a djed zapadnoga, jer se sam Benedikt oslanja na Bazilijeva pravila i toplo preporučuje svojim monasima da i njih čitaju. Kada nas pitaju po čemu smo posebne, koja je naša karizma itd., često odgovaramo citirajući naše generalne konstitucije i druge slične dokumente, ali zapravo imamo ozbiljnih poteškoća i problema s tim. Slične poteškoće zasigurno bi imao i Aristotel kada bi ga se upitalo koju granu fizike poučava njegova škola: mehaniku, termodinamiku, kvantnu ili nuklearnu. Ove grane njemu jednostavno nisu bile poznate. Bazilije je utemeljio zajednicu »savršenih kršćana«, u kojoj je, kao u jezgri, moguće

Zašto redovnički život? Ja sam snažno i duboko zaljubljena u Isusa Krista, i to ne u prenesenom značenju. To je prava pravcata zaljubljenost.

prepoznati karizmu zajedničkoga života, njegovanje liturgijske molitve, s naglaskom na pomno proučavanje Svetoga pisma, djelotvornu ljubav prema onima na rubu društva (siromašnima, bolesnima, strancima), odgoj djece i mladih, usku suradnju s crkvenom hijerarhijom u svim potrebama lokalne Crkve. Osobno je meni taj red postao najdraži zbog sv. Bazilija, kojega uspoređuju s vatrenim stupom ljubavi što seže od zemlje prema nebu. I na kraju, malo o putu traženja smisla života. Zašto redovnički život? Za mene osobno redovnički život je sredstvo. Prvo, ja sam snažno i duboko zaljubljena u Isusa

Krista, i to ne u prenesenom značenju. To je prava pravcata zaljubljenost. Pređa mnom se tada pojavilo pitanje: kako najbolje proživjeti svoj život ljubeći Ljubljenoga? Odgovor sam pronašla u evanđeoskim savjetima i životu prema evanđelju. Tako sam postala redovnica. Redovnički život koji sam radosno započela donio je sa sobom puno pitanja i nejasnoća. Događalo se da sam često ponavljala pripjev iz pjesme jednoga popularnog ukrajinskog rock-sastava (»Okean Eljzy«): »Tko je rekao da će ti biti lako?« Jesam li dobila sve odgovore? Ne. Još sam uvijek na putu, ali to je sretan put.

Ostalo nam je zadnje pitanje: smisao života. Što sam odgovorila Toniju u vlaku? Nažalost, gotovo je sigurno da više nikada neću ponovno susreti toga mladića, a isto tako Toni vjerojatno nikada neće pročitati ovaj broj časopisa »Susret«. Šteta, meni se čini da bi njegov dio priče bio zanimljiv mladima. Što ćemo onda s odgovorom? Tajna se tako lako ne izdaje.

Oni koje uistinu zanima završetak priče iz vlaka neka mi pišu na ovu e-adresu: emanujila@gmail.com. Ostali neka razmisle kako bi priča završila u njihovu osobnom životu. Dakle, kako postati sretan? U čemu je smisao života?

?

VAŽNO PITANJE

Jednog su starog čovjeka pitali:
»Što ste dobili kad ste se stalno
Bogu molili?«

Čovjek je odgovorio: »Ništa... ali
da vam kažem što sam izgubio:
gnjev, ego, pohlepu, depresiju,
nesigurnost i strah od smrti.«

Ponekad se odgovor na naše
molitve ne sastoji od toga da
dobivamo, nego da izgubimo, što
je na kraju opet dobitak, zar ne?

EVO ME, GOSPODINE

Autor: fra. Antonio Gašić

Vjerujem da je netko od naših čitatelja kao dijete kojiput »služio svetu misu«. Možda su mu hostije tada bili neki keksi, a vino sok. No s velikom ozbiljnošću i djetinjom pobožnošću pristupalo se tom događaju. Pročitajmo jedno takvo svjedočanstvo.

Zovem se fra Antonio Gašić i član sam Franjevačke provincije Bosne Srebrene. Često i sam razmišljam otkud ja u samostanu! Preispitujem se kako me Bog doveo do ovoga. Kad je usadio klicu zvanja u moje srce? Dolazim do zaključka da je u procesu moje kršćanske i franjevačke formacije veliku ulogu odigrala Frama. Odrastao sam u Alibegovcima, selu župe Sivša, gdje sam od svog djetinjstva išao na svetu misu. U drugom razredu osnovne škole počeo sam ministrirati. Znao sam katkad, zaogrnut bijelim plaštem, »služiti misu« i blagovati keks i sok kao Tijelo i Krv Kristovu. Mislim da

sam u tim danima već počeo otkrivati svoje zvanje. Rado sam odlazio na vjeronauk za djecu, nakon čega bi fratar i časna sestra s nama, ispred crkve, igrali nogomet i odbojku. Časna sestra me je, skupa s drugom djecom, počela podučavati klaviru. Oduševila me njezina ljubav i radost. Znala je zimi po velikom snijegu pješice prelaziti desetak kilometara kako bi nas naučila nešto novo. Uskoro sam počeo redovito svirati na nedjeljnim misama. U osmom sam razredu razmišljao o upisu u sjemenište, ali nikomu ništa nisam govorio o tome. Ipak sam uvidio da sam još nezreo donijeti takvu životnu

odluku. Pubertet me tad već potpuno »uhvatio« te mi je glava bila puna »novih mušica«. Tada sam čak, kraće vrijeme, prestao animirati misno pjevanje i sviranje jer me uhvatio sram zbog toga što su me već pojedinci prozvali »parokom«. Na poticaj župnika nadvladao sam »strah od tuđih riječi i pogleda«. Te jeseni, 2009. godine, u našoj župi osnovano je mjesno bratstvo Frame te sam se i ja odmah uključio. Kroz Framu sam širio svoje vjerske vidike, ali moj osobni duhovni život nije bio izgrađen. Bio sam poput većine mojih vršnjaka i dopustio sam da me neke stvari postupno odvlače od Boga. U sebi sam nakon nekog vremena počeo osjećati nezadovoljstvo i neku prazninu, ali nisam odustajao. Iako me je Bog tražio, opirao sam se. Morao sam biti »in«, biti »normalan«. Zar nisu svi takvi? Često sam bio ono što se od mene očekivalo, ono što su drugi htjeli vidjeti u meni, a ne ono što sam ja želio i osjećao u srcu. Iako sam u sebi i dalje osjećao poziv, ipak nisam imao snage mijenjati se. Bio sam poput drugih, često i gori od njih. Susreti Frame i hodočašća često su punili moje duhovne baterije koje su se prebrzo trošile. Vodio sam, na neki način, dvostruki život. U sebi, u crkvi i na Frami bio sam jedna osoba, a u društvu i školi druga.

Aktiviranjem u Frami i odlaskom u Školu animatora počeo sam se pomalo mi-

jenjati. Počeo sam aktivnije sudjelovati u radu Frame i voditi tjedne susrete, ali sam i dalje bio prazan. Uskoro sam, 2011. godine, izabran za predsjednika Frame. Pokušavao sam voditi bratstvo onako kako sam mislio da je dobro. Budući da sam često tražio od drugih da se ponašaju kako bi se pravi framaš trebao ponašati, s vremenom sam se i sâm počeo mijenjati. Potpuno sam se posvetio Frami, osmišljavao projekte i druge aktivnosti. Frama je postala moj način života. Postajao sam ispunjen i zadovoljan. Kroz aktivnosti Frame, hodočašća, susrete i molitve počeo sam se ostvarivati i ponovno se zamišljati »s one

strane oltara«. Druženjem i razgovorima s fratrima u župi postajao sam sve oduševljeniji za vjeru, Crkvu i franjevaštvo te poželio biti poput njih. Usmjerio sam svoj život na Framu i na rad s mladima. Uvidio sam kolike su potrebe i koliko se toga može učiniti za druge. Spoznao sam poput svetog Franje da je to ono što tražim u dubini srca. To je ono što želim! Približavati druge k Bogu, pomagati im, žrtvovati se i živjeti za druge, predati se drugima i Bogu potpuno. Otkrio sam to u tajnosti svojim prijateljima i svećenicima i oni su me podržali. Bližio se kraj četvrtog razreda. Mojim roditeljima bilo je čudno zašto im ništa ne govorim

*Iako me je Bog tražio, opirao sam se.
Morao sam biti »in«, biti »normalan«.
Zar nisu svi takvi? Često sam bio ono što
se od mene očekivalo, ono što su drugi
htjeli vidjeti u meni, a ne ono što sam ja
želio i osjećao u srcu.*

Spoznao sam poput svetog Franje da je to ono što tražim u dubini srca: približavati druge k Bogu, pomagati im, žrtvovati se i živjeti za druge, predati se drugima i Bogu potpuno.

o svom izboru fakulteta. I tako, u razgovoru s njima, iz znatiželje, upitaju me spremam li se za prijamni ispit. Sav crven u licu, odgovorim im: »Kad se ide u fratre, ne treba prijamni.« Budući da je selo znalo prije mene da ću u fratre, roditelji nisu bili previše iznenađeni te su dali svoj blagoslov. Nakon mature napisao sam molbu za primanje u postulaturu Bosne Srebrene te sam u jesen 2013. primljen u franjevački samostan sv. Bonaventure u Visoko (gdje se nalazi postulatura), a 13. srpnja 2014. obučen sam u franjevački habit. Krenuo sam radosno u nepoznato, upustio se u avanturu kojom On upravlja. Ove godine, 5. srpnja položio sam prve privremene zavjete u Franjevačkom redu i postao članom provincije Bosne Srebrene. Trenutačno se pripremam za bogoslovni

studij na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu.

Mnogi su me začuđeno gledali kad sam im rekao da ću u fratre, pa su me čak i ismijavali ili nagovarali da odustanem. No ipak je dosta ljudi uz mene i prati me svojim molitvama. U samostanu radosno s braćom provodim dane ispunjene molitvom, učenjem, druženjem te raznim fizičkim poslovima. Ispunja me život ovdje. Zadovoljan sam i sretan. Preda mnom je još dug put u franjevačkoj i svećeničkoj formaciji, mnoge poteškoće i kušnje. Prepuštam se u Božje ruke. Pozivam vas da molite za mene i druga svećenička i redovnička zvanja, kao i za hrabrost onih koji se plaše napraviti prvi korak, napustiti duh svijeta, možda i razbiti planove roditelja za njihovu budućnost te reći Gospodinu: »Evo me!«

Molitva za RASUJETLJENJE POZIVA

*Duše Sveti,
koji izlivaš u moje srce
milost i nadahnuće.*

*Pomozi mi otkriti
puninu Očeva plana
s mojim životom.*

*Potpuno se dajem voditi
tvojim nadahnućima.
Ispuni me svojim mirom
u traženju istine o sebi i
drugima.*

*Zagovorom svete Marije,
svoje Zaručnice,
razluči moj poziv i
opredjeljenje
prema svojoj
svetoj i istinskoj volji.
Koji živiš.*

Amen.

Papina poruka mira u Sarajevu

Svima nam je u sjećanju ostao nezaboravan pohod pape Franje Sarajevu 6. lipnja ove godine s porukom mira. Na tisuće vjernika okupilo se oko Svetog Oca. Među njima bilo je mnoštvo redovnica i redovnika, svećenika, bogoslova, novaka i novakinja... Njima je Papa rekao: »Dragi svećenici, redovnici i redovnice, potičem vas da s radošću nastavljate sa svojim pastoralnim služenjem, čija je plodnost zajamčena vjerom i milošću, ali i svjedočanstvom skromnoga života, odvojenog od svjetovnih interesa.«

**Donosimo
neke dijelove
promišljanja i
prisjećanja na
taj dan nekih
novakinja i
kandidatica
Školskih sestara
franjevaka iz
BiH.**

Toga dana najviše su me se dojmile riječi: »Nikada više rata!« i: »Mir vama!« Papa nas je pozvao da budemo nositelji mira onima koji Ga još nisu upoznali. Mislim da je taj Papin zadatak težak, ali je i privlačan. Svako naše djelovanje mora počti od nas samih. Moramo ponajprije pronaći taj mir u sebi da bismo mogli izvršiti Kristove riječi: »Idite po svem svijetu i propovijedajte evanđelje...« (Mk 16,15). Papin dolazak u BiH od velike je važnosti za mlade. Svjedoci smo što se događa u svijetu, ali i među nama. Nije lako živjeti poziv i izabrati pravi put u moru pogrešnih. Ali svijet treba svjedoke. Treba osobe koje će svjedočiti Kristov Mir i Ljubav i tako svijetu dati pravi primjer.
(Monia, postulantica)

U Sarajevu, na susretu s papom Franjom, u srcu je bila radost gledajući toliki broj djece Božje koja ga slave pjevajući i plešući. Uz mlade tu su bili stariji i bolesni. Duh Božji sve je vodio. Zahvaljujem Ocu na daru da sam bila dio tako snažnog susreta i slavljenja. Slava Nebu na još jednom djelu ljubavi.
(Katarina, kandidatca)

Ono što bih posebno istaknula sa susreta s Papom svjedočanstva su svećenika Zvonimira Matijevića, fra Joze Puškarića i s. Ljubice Šekerije. Nakon svih pretrpljenih boli i mučenja, velikih posljedica i danas, svi troje svoj naglasak stavili su na riječ: »Opraštam!« Oni su u ime svih nas potvrdili Papi s kolikom smo zahvalnošću i oduševljenjem primili njegovu poruku i utisnuli je duboko u svoja srca.
(Anica, kandidatica)

Danas ljudima nedostaje iskrene radosti, jednostavnosti života, a možda najviše poniznosti i malenosti. Upravo ovim krepostima papa Franjo mi je poručio da je i danas moguće tako živjeti. Na susretu sa svećenicima, redovnicima i redovnicama u sarajevskoj katedrali Sveti Otac je svojom spontanošću u ponašanju i jednostavnošću u govoru potaknuo i mene da još više živim franjevačku jednostavnost i malenost.
(Katarina, postulantica)

Na samu vijest da Sveti Otac dolazi posjetiti Bosnu i Hercegovinu u meni je srce uzdrhtalo od velike radosti i Božje zahvalnosti. Stigavši u Sarajevo na stadion Koševo, uzbuđenje je postajalo sve veće i veće. Gledajući toliko broj mladih, bila sam potaknuta na molitvu za njih i njihova životna traženja...
(Ivona, kandidatica)

“ Svjedočanstva govore sama za sebe i to je memorija vašega naroda i narod koji zaboravlja svoje sjećanje nema budućnost

Nekoliko riječi mi je ostalo u srcu. Jedna od njih je OPROST. Čovjek koji se posvetio Gospodinu, ako ne zna oprostiti, ne služi ničemu.

KARMELIĆANKE BOŽANSKOG

AUTORICA: S. MAJA
PAVLA BAŠIĆ,
KARMELIĆANKA BSI

Mnogi imaju predrasude o životu u samostanu i pitaju se: »Pa što rade ovi po cijele dane tamo unutra?!« I ostaju iznenađeni kad dođu u posjet i vide vrlo konkretan i zauzet život.

Dan u karmelu započinje rano. Prije svega sveta misa i molitva. Tada možemo ugraditi svoje snage u služenje. Čitav dan isprepleten je molitvom, zajedništvom sestara i radom. Pet puta dnevno okupljamo se na zajedničku

molitvu i duhovno štivo, ali naglasak je na osobnoj unutarnjoj molitvi i njegovanju duha sabranosti i šutnje. Šutnja je sakriveno blago Karmela. To je tišina koja umiruje dušu i pomaže nam sačuvati usmjerenost na Boga, ispunjena je Božjom riječi i prisutnošću. Moli-

tva i život u Božjoj prisutnosti srce su karmelskog života. Sv. Terezija Avilska poučava nas da »moliti znači razgovarati prijateljski, često i nasamo s Onim za koga znamo da nas ljubi.« U tom intimnom prijateljevanju s Isusom Kristom, Zaručnikom duše, svakodnevnica

»Karmel je mjesto gdje život postaje
molitva i molitva postaje život«
(sv. Ivan Pavao II.)

SRCA ISUSOVA

postaje drugačija: od jutra do večeri i od večeri do jutra on je prisutan i blizak, Bog ljubljen i posluživan, bez njega ništa! U Karmelu Božanskog Srca Isusova osobito njegujemo i euharistijsko klanjanje i pobožnost Srcu Isusovu. Božansko Srce Isusovo otkrivamo

kao neiscrpno blago ljubavi koja je temelj našeg prijateljstva i sjedinjenja s njim. Karmel je u srcu Crkve kao red molitve i naše zajedničke molitve upućene su svakodnevno za Crkvu i svećenike, za nova duhovna zvanja, za sve koji nam se preporučuju u molitve,

koji su nam povjereni u apostolatu, naše dobročinitelje, za grešnike i umiruće. Naravno da svaka sestra moli i za druge posebne nakane. Naš je poziv biti pred Bogom za spasenje duša; u molitvi, zadovoljštini Srcu Isusovu i djelotvornoj ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Zajedništvo sestara i obiteljski duh izgrađuje se zajedničkim životom, molitvom i radom. Iz molitve i zajedništva proizlazi i naš apostolat.

Majko, mi ćemo za tobom!

No kako je sve počelo? Družbu sestara Karmelićanki Božanskog Srca Isusova utemeljila je bl. majka Marija Terezija od sv. Josipa, krsnim imenom Ana-Maria Tauscher van den Bosch. Providnošću i milošću Božjom u zemlju cvatućeg karmelskog vrta posijano »zrno« njezina života donijelo je obilat rod – Karmel Božanskog Srca Isusova – novu mladicu na deblu drevnog Karmelskog reda. Rođena je 19. lipnja 1855. u njemačkom gradiću Sandowu kraj Frankfurta na Odri kao najstarija od osmero djece u evangeličkoj obitelji. Otac joj je bio pastor i njegova crkvena služba obilježila je i život obitelji. Odgajana u vjeri i ljubavi prema Bogu i bližnjima, Ana-Maria već kao djevojčica postaje navjestiteljica vjere svojim vršnjacima. Kao mlada djevojka produbljivala je vjeru i odnos s Bogom svakodnevnom molitvom i čitanjem Svetog pisma. Tražila je svoj životni put na kojem će moći najbolje služiti Bogu. U želji da mu dokaže

U intimnom prijateljevanju s Isusom Kristom svakodnevica postaje drugačija: od jutra do večeri i od večeri do jutra on je prisutan i blizak. Bog ljubljen i posluživan, bez njega ništa!

svoju ljubav zaposlila se u Kölnu kao voditeljica psihijatrijske bolnice. Susret s teškim bolesnicima i umirućima ostavio je na nju dubok dojam. Tu je u susretima s katolicima upoznala katoličku vjeru te u 34. godini, 30. listopada 1888., ulazi u puno zajedništvo s Katoličkom Crkvom. Tada započinje novo poglavlje njezina života u nerazumijevanju i odbačenosti od strane obitelji i prijatelja, bez posla i krova nad glavom. Kao beskućnicu primaju je redovnice u jedan samostan, gdje provodi dane u radu, pokori, molitvi i traženju volje Božje za svoj život. Slobodno vrije-

me i skroman prihod daruje za pomoć siromasima. U toj samoći otkrila je prisutnost i blizinu onoga koji je obećao da će biti s nama u sve dane našega života i do svršetka svijeta – Isusa Krista u Presvetom Oltarskom Sakramentu. To je obilježilo duhovnost buduće utemeljiteljice, čija je duboka čežnja bila da se kao redovnica posve preda Bogu za žrtvu u službi siromaha.

»Nisam htjela ostaviti Karmel ni Srce Isusovo« (bl. Marija Terezija)

Čitajući knjigu o životu sv. Terezije Avilske, Ana-Maria se

oduševila životom u karmelu i sv. majku Tereziju odabrala je za svoj uzor i duhovnu majku. Govorila je: »Karmel i samo karmel! Tamo sam morala ići. To je sada bio cilj mojih želja. Ta poniznost, ta ljubav prema Bogu! Sveta Terezija je postigla cilj za kojim sam težila.« Međutim, kroz unutarnju borbu i molitvu u njoj je sve više sazrijevala misao da osnuje novu redovničku zajednicu u kojoj bi povezala duhovnost sv. Terezije Avilske s djelima milosrđa prema siromasima. Prihvaćajući Božje poticaje, nadahnuto dodaje: »Zašto je ne bih smjela slijediti bez stroge klauzure?! Vrijeme se mijenja, ali duh, ljubav i revnost u radu za spas duša ostaje uvijek ista.«

U novoj družbi utemeljiteljica otvara vrata karmela, iz kojeg njezine sestre izlaze među ljude da im donesu Boga i da njih privedu k Bogu. Uzima redovničko ime Marija Terezija od sv. Josipa, a novi otvoreni karmel posvećuje Božanskom Srcu Isusovu jer u srcu Crkve želi živjeti molitvu, zadovoljštinu i djelotvornu ljubav. Bogu pružati naknadu za sve duše koje ga ne ljube i posvetiti život spašavanju duša – to je misao koja je pokreće i vodi, s tom nakanom ustaje i liježe, to uzima kao četvrti zavjet i potiče sestre: »To mora biti vaša prva i posljednja misao.« U njoj su se ostvarile riječi sv. Pavla koje je pisao Filipljanima: »Žudim za svima vama srcem Isusa Krista« (Fil 1,8). To je karizma otvorenoga Karmela BSI: karmelski duh molitve i sjedinjenja s

Bogom spojiti s apostolatom i služenjem čovjeku.

**»Živim da spasim duše!«
(bl. Marija Terezija)**

Majka Marija Terezija započela je s ostvarenjem sna iz djetinjstva o domu za beskućnike brigom za napuštenu djecu, u njezino vrijeme često u novinama ponuđenu na prodaju, za koju je u Berlinu 1891. godine otvorila malo prihvatilište. U duhu toga vremena, industrijske revolucije i radničkog pitanja, i uočavajući potrebe ljudi, sestre se posvećuju odgoju siromašne ili ostavljene djece, brizi za stare i nemoćne. Odlaskom u kućne misije dolaze do duhovno i materijalno zapuštenih radničkih obitelji te im nastoje pomoći i potaknuti ih na vjerski i sakramentni život.

I danas ta karizma živi i ugrađuje se u potrebe vremena. U domovima za nezbrinutu djecu i mlade, prema želji utemeljiteljice: »Budite im majke!« Obiteljskim načinom života nastojimo biti kanali Božje ljubavi koja povija rane, razumije, tješi, hrabri i pomaže u odrastanju. I redovnica može živjeti duhovno majčinstvo u svojem poslanju, koje još ostvarujemo i u vrtićima, katehezi, vođenju zborova i animiranju liturgije, pastoralu mladih i obitelji ponudom raznih duhovnih obnova u našim samostanima i po župama. Zadnjih desetak godina karizmu dijele s nama i naši pridruženi članovi karmelski laici koji se okupljaju pod vod-

U novoj družbi utemeljiteljica otvara vrata karmela, iz kojeg njezine sestre izlaze među ljude da im donesu Boga i da njih privedu k Bogu.

stvom sestara u »zajednicama karmelskih laika BSI« i »Mladih Karmela BSI«. Također brinemo se i za stare, nemoćne i siromašne u staračkom domu i preko kućnih misija.

Majka Marija Terezija od sv. Josipa umrla je 20. rujna 1938. u Sittardu u Nizozemskoj, gdje se i danas nalazi generalna kuća Karmelićanki BSI i njezin grob. Blaženom je proglašena 13. svibnja 2006., a njezin blagdan slavimo 30. listopada. Već za života utemeljiteljice Karmel BSI proširio se po Europi i Americi, gdje se susrela s obiteljima hrvatskih iseljenika, što je potaknulo dola-

zak sestara u Hrvatsku 1917. godine. Djelo Božje koje je bl. Marija Terezija započela i danas nastavljaju sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova na raznim krajevima svijeta pod njezinim geslom: »Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti.« Djevojke koje žele upoznati naš način života mogu se javiti (duhovni.poziv@karmelbsi.hr) i doći na »Vikend u Karmelu BSI«, provesti vrijeme u molitvi, radu, zajedništvu i razgovoru sa sestrama. To može puno pomoći u duhovnom razlučivanju poziva i ohrabriti za životnu odluku. Dođi i vidi!

ISKUSTVO ISUSA KOJE DARUJE SLOBODU POZIVA

Razgovor vodio: Susret Velečasni Marko, redovnik ste, svećenik u kongregaciji Misionara Srca Isusova. Imate zanimljiv životni put, upoznali ste mnoge zemlje za vrijeme svoje redovničke formacije i svećeništva. No za početak ispričajte nam o sebi i svome putu prema duhovnom pozivu. Kako ste ga osjetili i kada ste se odlučili za redovnički i svećenički poziv?

— U jednom intervjuu već sam detaljno opisao svoj poziv. No i ovdje bih to želio ponoviti. Kod mene je dugo tinjala želja da postanem svećenik. O tome sam sanjao još od djetinjstva, a i kod upisa u srednju školu razmišljao sam o odlasku u malo sjemenište. Odmalena sam to želio biti, kada sam još kao mališan igrajući se služio mise. Ipak, budući da sam bio iz Zagreba, bila je »frka« doma da idem iz svoje kuće u sjemenište. Nedostajalo mi je ohrabrenja da učinim odlučujući korak,

ali nekoliko stvari potaknulo me da sam ujesen 1999. godine zamrznuo studij prava, nakon treće godine, iako sam dao sve ispite, upisao teologiju i ušao u bogosloviju. Atmosfera u župi, jedna mlada misa i snažna želja da postanem svećenik – bili su presudni da krenem i na kraju su mi donijeli veliku radost, unatoč tomu što se u početku moja obitelj nije s time slagala. Svoju redovničku zajednicu upoznao sam preko kapelana svoje župe Krista Kralja u Zagrebu. Naš Hrvat,

Salzburgu u Austriji te mnogo surađivao s našom župom bl. Alojzija Stepinca i sa župnikom fra Zlatkom Špeharom.

Za mene je presudna bila dobrota i blagost svećenika i časnih sestara koji su obilježili moj mladenački život. Sestre dominikanke, male sestre, trnjanski kapelani, a posebno moj tadašnji župnik vlč. Alojzije Žlebečić, čiji će dobroćudan pastirski lik ostati duboko urezan u moje sjećanje. Poziv nije ništa spektakularno i senzacijski, to je jednostavno plod Boga i ljudi koji te okružuju.

mnogim drugim zemljama. Danas kongregacija osim u vjerskim djeluje uvelike i u socijalnom nastojanjima u zemljama Južne Amerike i Afrike. Rad u Europi ističe se po radu u župama, školama i pastoralnim centrima.

Poseban period Vašega života bio je i boravak na Kavkazu u Rusiji? Kakvo je Vaše iskustvo iz toga razdoblja? Kakvo je stanje Katoličke Crkve u Rusiji te duhovnih zvanja?

U ovom broju našega časopisa vodimo razgovor s vlč. Markom Stipetićem, vicerektorom riječke bogoslovije. Kao svaka osoba koja traži svoj poziv, i on je imao svoj put. Rođen je 1978. godine u Zagrebu i kršten u župi Travno, a na početku osnovne škole preselio se s roditeljima na Savicu i u župu Krista Kralja. A upravo preko te župe polako se razvijao duhovni poziv koji ga je iz zagrebačke bogoslovije doveo do redovnika.

p. Ivan Androić također je već bio misionar Srca Isusova. Odlučivši se za duhovni poziv, poslan sam u novicijat u Chicago u Sjedinjene Države, a poslije toga na studij teologije u Innsbruck u Austriji. Potom sam boravio na praktikumu u Brazilu u našim župama u Fortalezi, Rio de Janeiru i Sao Paulu. Kao đakon proveo sam vrijeme na župi Viškovo kod Rijeke, koje mi se duboko urezala u srce. U Zagrebu sam zaređen za svećenika 2008. godine. Kao svećenik djelovao sam u

Vi pripadate kongregaciji Misionara Srca Isusova. Koja je njihova povijest i poslanje? Gdje sve djelujete u Hrvatskoj?

– To je kongregacija s više od tri tisuće članova koja djeluje u 55 zemalja svijeta. Godine 1854. ustanovio ju je francuski svećenik Jules Chevalier. Misionari Srca Isusova bili su preteče mnogih današnjih biskupija u Brazilu, Indoneziji, Kongu, Papui, Fidžiju, Kolumbiji, Kamerunu, Senegalu i

– Približiti Rusiju, a pogotovo sjeverni Kavkaz, nije nimalo jednostavno. Važno je znati da je »sovjetski« mentalitet i način razmišljanja još itekako prisutan, što uopće ne treba čuditi nakon tako dugog razdoblja postojanja Sovjetskoga Saveza. Nažalost Kavkaz je jedna od onih regija u svijetu u kojima vladaju brojne napetosti, a koje mogu svaki čas isplivati na površinu. Područje izranjeno građanskim ratovima i stalnom prisutnošću terorizma. To je veliko područje

koje se proteže od Crnog i Azovskog mora do Kaspijskog jezera, od Kumomaničke doline na sjeveru do granica s Iranom i Turskom na jugu. Bivši SSSR bio je domovina više od stotine naroda. Rusija se danas odlikuje tom nevjerojatnom raznolikošću naroda i kultura. Pogotovo je ovdje u Kavkazu ta raznolikost vrlo vidljiva sa svim svojim pozitivnim i negativnim stranama. Ovdje u sjevernom Kavkazu uz Ruse većinom žive Azerbajdžanci, Armenci, Oseti i Gruzijci. To se snažno očituje i na katoličkoj zajednici koja je mala, ali tradicijski, jezično i kulturno jako bogata. Sama Rusija ima još mnogo problema, a pogotovo onih što se tiče ekonomije, nezaposlenosti, infrastrukture, terorizma, kriminala i korupcije. Tu su i odnosi sa susjednim državama koji nisu nimalo jednostavni. Mnoge povijesne rane još su jako svježije.

Položaj Katoličke Crkve u Rusiji još je daleko od nekakve recimo normale. Sovjetska Rusija bila je carstvo rođeno na ateizmu. Religija je bila gledana kao velika prijetnja samim temeljima sovjetske državnosti i ateističkom poimanju osobe kao takve. Sjetimo se samo da je 1932. godine Josif Staljin čvrsto izjavio da će svaka religija uminuti u Sovjetskom Savezu u rekordnom roku od samo pet godina. Zastrašujuća prijetnja nije se, Bogu hvala, nikada obistinila. Nego baš suprotno, vjera se zadržala i sačuvala na neusporedivo dramatičan način u logorima, zabitim selima, u samostanima koji su na neki način bili zatvori i u tajnosti obiteljskih ognjišta gdje je svijeća kršćanstva nastavila gorjeti dok su crkvene zgrade bile pretvorene u urede, plesne i gimnastičke dvorane. Taj mentalitet još i danas je prisutan u glavama ljudi. Vidjeti katoličkog svećenika u mnogim

krajevima ovdje graniči s čudom. Tamo se mora djelovati jako pažljivo i diskretno s posebno istančanim osjećajem za toleranciju i suživot, za pognuti glavu i zašutjeti kad treba, ne gubeći onu veliku proročku dimenziju.

Što se duhovnih zvanja tiče, nije baš sjajno. Vrlo su rijetki oni koji se odluče za svećenički ili redovnički poziv. Nema potrebne konstante. Tu su nagla oduševljenja, ali onda isto tako nagli padovi u interesu za taj poziv. A ni sami svećenici tu ne uspijevaju dovoljno činiti. Često ih lokalna birokracija, koja je ovdje noćna mora, priječi da bi se temeljitije mogli posvetiti duhovnim zvanjima. Nadam se da će se to s vremenom ispraviti. Rusija ima središnju bogosloviju koja se nalazi u Sankt Peterburgu. U našoj biskupiji sv. Klementa (Saratov) s ponosom mogu reći da je bilo nas četvero Hrvata. Sestra sv. Ivana s. Maja i dvije sestre karmelićanke s. Mirjam i s. Augustina koje se nalaze u blizini Rostova.

Zapitajmo se tko su danas Isusovi suvremenici koje susrećemo i držimo li se mi kao vjernici i Crkva u Hrvatskoj previše svojih »ustaljenih i sigurnih zona« te se bojimo krenuti u proročki hod

Uz Rusiju, čije Vam je iskustvo sigurno bilo posebno, boravili ste i u Sjedinjenim Državama, Austriji i Brazilu. Kada uspoređujete sve te zemlje i Hrvatsku, koje su međusobne sličnosti i razlike u kontekstu vjere i utjecaja sekularizma?

– Država po sebi i mora biti sekularna, tu nema ničega lošeg. Kad god je Crkva krenula ruku pod ruku s državom, sve

je u Crkvi krenulo nizbrdo, tj. prestala je biti proročka. Samo čovjek na neki način može postati sekularan zaboravivši na Boga. Isus je djelovao u društvu koje je na neki način bilo sekularno i zaboravilo je pravoga Boga Jahvu te izokrenulo i tumačilo na svoj način njegove riječi. Ali upravo takvo društvo nikada ne bi trebalo izazivati strah, nego samo biti prilika za još veću nadu. Crkva nikada ne bi trebala biti odvojena od takvog društva jer na kraju je dio tog društva i ono što je čini jesu ljudi. Pogledajmo samo dublje evanđelje i zapitajmo se tko su danas Isusovi suvremenici koje susrećemo i držimo li se mi kao vjernici i Crkva u Hrvatskoj previše svojih »ustaljenih i sigurnih zona« te se bojimo krenuti u proročki hod. Premalo riskiramo zbog straha da ćemo pogriješiti, a strah nema veze s Bogom. Zato nema vjerski bolje ili lošije države, to ovisi o ljudima. Svećenik subrat koji radi u Caracasu u Venezueli ispričao mi je nedavni događaj iz svoga grada. Jedna se trudna žena bacila u zaštitu svoga muža kad je policija pucala na njega. Poginulo je svih troje, i žena i muž i tromjesečna nerođena beba. Kaže mi taj svećenik da ta žena vjerojatno nije poznavala Sveto pismo, ali je željela zaštititi muža kojeg voli. Kako da se ne pitam što bih ja učinio u tom trenutku? Vjera nikada neće imati lakmusov papir kao sredstvo prepoznavanja boljega ili lošijega vjernika, društva i države.

Odmalena sam želio biti svećenik, kada sam još kao mališan igrajući se služio mise.

Ovaj časopis na poseban način želi mladima iznijeti svjedočanstva koja mogu pomoći u odabiru životnog poziva. Trenutačno ste odgojitelj i vicerektor u bogoslovnom sjemeništu u Rijeci. Što je ono što danas privlači na duhovni poziv, a zašto se mnogi ne odazivaju?

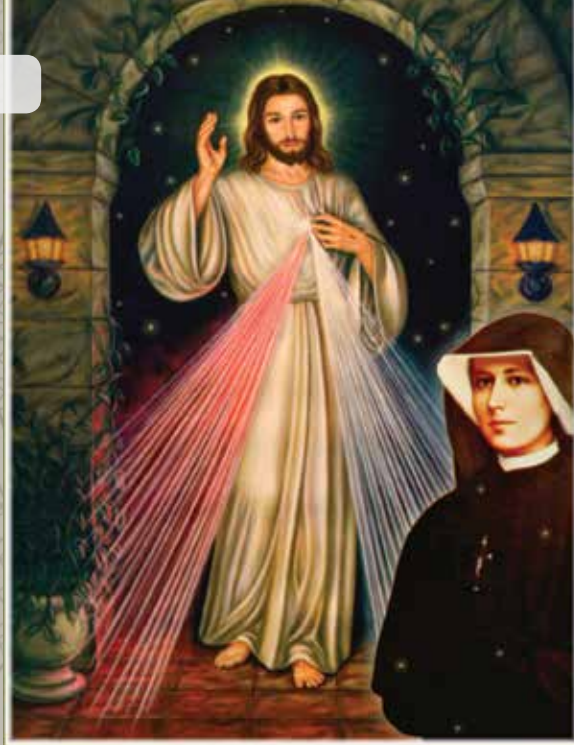
– Lijepo mi je raditi s mladima, više sam usmjeren na njihov odgoj. Ima dvadesetak bogoslova, iz pet biskupija. Uvijek sam u njihovu okruženju, a povjerena mi je i zadaća promocije duhovnih zvanja – tako da ima dosta zaduženja i posla. Posebno želimo širiti zajednicu laika koja je povezana s kongregacijom, a jedan od naših velikih projekata ovog ljeta bila je organizacija ljetnoga duhovno-rekreativnog kampa za mlade

iz Europe koji dolaze na našu obalu upoznati se s ljepotama Jadranskog mora i Crkvom u Hrvatskoj.

Na duhovni poziv ne privlači nitko drugi nego sam Isus. Iskustvo Isusa otklanja strah i stvara slobodu i to je znak da je netko zreo da krene u duhovno zvanje.

Što biste na kraju poručili našim čitateljima koji možda u sebi osjećaju duhovni poziv ili su u premišljanjima za svoj životni poziv?

– Njima, a i svima nama, poručio bih da živimo svoj život tako da se čovjek kraj nas ne osjeća zaboravljeno i napušteno. Ako uspijemo barem dio toga ostvariti, opravdali smo svoj poziv pred samim sobom i pred Bogom.

SVETA FAUSTINA KOWALSKA

(1905. – 1938.)
TAJNICA ISUSOVA
MILOŠĆA

Sestra Marija Faustina Kowalska danas pripada grupi najpopularnijih i najpoznatijih svetaca Katoličke Crkve. Preko nje je Isus prenio i podsjetio svijet na veliku poruku Božjeg milosrđa koje je objavljeno u Svetom pismu. No više nego ikada prije potrebno je usmjeravati na istinu koja govori o Božjoj ljubavi prema svakom čovjeku, o naviještanju Božjeg milosrđa svima, a osobito grešnicima.

**Autor:
Marko
Delić**

Sveta Faustina Kowalska, skromna poljska redovnica, a ujedno jedna od najvećih mističarki Crkve, osim što je i danas živa glasnica Božjega milosrđa, mnogima je bliska kao istinska učiteljica duhovnog života. Bog joj je za života povjerio posebno poslanje: usrdno moliti Božje milosrđe za cijeli svijet i prenijeti mu poruku Božjeg milosrđa. Ljepotu te mistične duše i poruku Božjeg milosrđa mnogi će upoznati tek nakon njezine smrti, zahvaljujući njezinu Dnevniku koji je pisala po Isusovu nalogu i nalogu ispovjednika. U njemu je zapisala: »Jasno osjećam da moj nalog ne završava mojom smrću, nego započinje« (Dn 281). Danas kada idemo ususret Jubileju milosrđa i vidimo kako se

štovanje Božjeg milosrđa u svijetu širi, svjedoci smo toga neobičnoga poslanja, koje se u najvećoj mjeri ostvaruje tek nakon njezine smrti.

Rođena je 1905. kao treće od desetero djece u obitelji Kowalski. Nepune tri godine pohađala je osnovnu školu, a potom radila kao sluškinja. Svoj poziv opisuje na početnim stranicama svoga Dnevnika: »Prvi put čula sam glas Božji u mojoj duši u sedmoj godini života kao poziv savršenom životu, ali nisam bila uvijek poslušna glasu Milosti. Nisam susrela nikoga koji bi mi stvari objasnio. U osamnaestoj godini života, žarka molba mojim roditeljima za dopuštenje da pođem u samostan. Odlučno odbijanje roditelja. Nakon ovog odbijanja roditelja pre

Nakon završetka školovanja imala je želju ući u samostan, ali su roditelji bili protiv toga. Nakon tog odbijanja predala se ispraznostima života, ne osvrćući se na glas Milosti - iako njena duša ni u čemu nije našla zadovoljstva.

Sv. Faustina:
»Jedno je potrebno, i to da grešnik malo otvori svoja vrata srca za zraku Božjeg milosrđa. Ostalo će onda Bog ispuniti. Nesretna je duša koja drži zatvorena vrata milosrđu Božjem, i to u posljednjem času.«

dala sam se ispraznostima života, ne osvrćući se na glas Milosti – iako moja duša nije ni u čemu našla zadovoljstva. Neprestani pozivi Milosti bili su za mene velika muka koju sam željela nadglasati zabavama. U svojoj nutrini izbjegavala sam Boga i svom dušom naginjala sam stvorenjima. Ipak Božja milost pobijedila je u duši« (Dn 7–8).

U dobi od devetnaest godina odlučila je stupiti u samostan. »No, gdje god sam pokucala, posvuda sam bila odbijena« (Dn 13). Naposljetku je bila primljena u Kongregaciju sestara Naše Gospe od Milosrđa, okarakterizirana pri tome kao »ništa izvanredno«. Trinaest godina redovničkog

života provela je radeći u kuhinji, u vrtu te kao vratarića. No to nije bila prepreka za njezino duboko sjedinjenje s Bogom, što u Dnevniku često navodi kao glavnu nakanu svoga života.

Nakon šest godina jednostavnoga života u samostanu 22. veljače 1931. ima viđenje milosrdnog Isusa koji joj nalaže da ga naslika takvog kakvog ga vidi. To je početak njezinih brojnih mističnih susreta s Isusom iz kojih se posebno izdvaja objava novih oblika štovanja Božjeg milosrđa koji su sažeti u pet glavnih točaka: slika milosrdnog Isusa, svetkovina Božjeg milosrđa, krunica Božjeg milosrđa, Čas milosrđa (15 sati) i širenje

štovanja Božjeg milosrđa.

Njezin unutarnji život koji je bio skriven očima drugih obilježen je brojnim izvanrednim milostima: imala je brojna viđenja, osobito Isusove muke, proživljavala je na nevidljivi način Isusovu muku u svom tijelu, imala je dar čitanja srca, dar bilokacije, a iznad svega tako duboku spoznaju Božjeg milosrđa da je zapisala kako će vječnost biti kratka da bi mu mogla iskazati hvalu.

Patnja joj je bila stalni pratilac i u njoj je doživljavala najveću sjedinjenost s Isusom. U Dnevniku piše: »Što su veće patnje, tim više vidim sličnosti s Isusom. To je sigurniji put. Da ima boljeg

puta, Isus bi mi ga pokazao» (Dn 1394). Oslabljena tuberkulozom umire 5. listopada 1938. u Krakovu, u dobi od 33 godine. Ivan Pavao II. proglasio ju je svetom na prvu nedjelju po Uskrsu 2000. kao prvu sveticu trećeg tisućljeća, uspostavljajući tada i svetkovinu Božjeg milosrđa. Blagdan joj slavimo 5. listopada, a njezina relikvija odnedavno se nalazi i u zagrebačkoj župi Marije Majke Crkve u Trnovčici.

Da bi pobožnost Božjem milosrđu zadobila smisao i vrijednost u čovjekovu životu, potrebna su dva temelina stajališta čovjekova srca: pouzdanje u Božje milosrđe i iskazivanje milosrđa bližnjima.

UPUTE U AUTOBUSIMA

U Italiji: Ne razgovarajte s vozačem!

U Francuskoj: Ne slušajte vozača!

U Hrvatskoj: Ne ometajte vozača!

U Njemačkoj: Radite nešto, umjesto da razgovarate s vozačem!

U Škotskoj: Nećete ništa zaraditi razgovarajući s vozačem!

U Japanu: Ne oduzimajte posao vozaču!

U Teksasu: Ne pucajte u vozača!

U Rusiji: Ne opijajte vozača!

...MOJSIJE I NOA VODE RASPRAVU...

KAKVU VODU?

Nakon pričesti pred kraj sv. mise svećenik uze kaleži i reče malom ministrantu:

- Vodu!
- Hoćete li mineralnu ili običnu? - upita ga zbunjeni Ivica...

TEK ILI VEĆ

- Što će biti Vaš sin kada doktorira?
- Vjerojatno će već biti djed...

Hej! Hej! Hej!
Hej! Hej!

VICEVI!!!

ZNATI I NE ZNATI

Onaj koji ne zna i ne zna da ne zna, jest **BUDALA**. Kloni ga se!

Onaj koji ne zna, a zna da ne zna, jest **UČENIK**. Pouči ga!

Onaj koji zna, a ne zna da zna, jest **SLIJEP**. Vodi ga!
Onaj koji zna i zna da zna, jest **UČITELJ**. Slijedi ga!

PO IZBORU

- Ne samo da ste puno toga ukrali, nego ste i sve ispreturali i povadili iz ormara i ladica - sudac će optuženomu.
- Da, časni sudče, ja sam se držao riječi sv. Pavla: »Sve provjeravajte, dobro zadržite.«

Hej! Hej! Hej!
Hej! Hej!

NEKE ZANIMLJIVOSTI O VATIKANU

1. Stato della Citta del Vaticano službeni je naziv vatikanske države.
2. U Vatikanu postoji telekomunikacijski sustav, astronomski opservatorij, radijska postaja, poštanski ured i banka, a sve nabrojeno u vlasništvu je države.
3. U Vatikanu postoji ukupno šest ulaza, ali građani i turisti mogu se koristiti samo trima.
4. Vatikan uvozi drvo, vodu, struju i plin jer ne posjeduje te resurse.
5. Stanovnici Rima više preferiraju vatikansku poštu od talijanske jer je puno brža i sigurnija.
6. Vatikan nema vojnu snagu. Vojnu zaštitu pruža mu Italija.

7. Papa, kardinali i članovi Švicarske straže posjeduju vatikansku putovnicu.

8. U Vatikanu ne postoji diplomatska putovnica.

9. Vatikan se nalazi pod UNESCO-ovom zaštitom i time je jedina država koja je to u potpunosti.

10. Procjenjuje se da bi vam trebale čak četiri godine da pogledate svaku sliku (na minutu) u čuvenim vatikanskim muzejima.

11. Pismenost stanovništva u Vatikanu je 100 posto.

12. Na bankomatima u Vatikanu možete podići gotovinu s automata na kojem su upute napisane na latinskom jeziku.

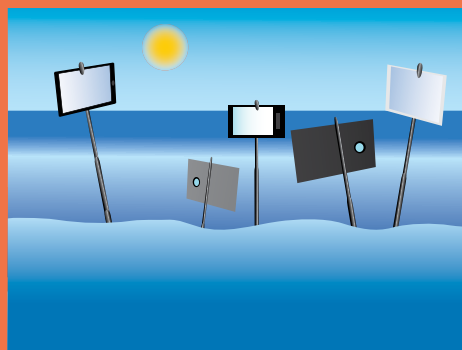

Zašto???!
Oooo! Ahh!

ZANIMLJIVOSTI ?!

MOŽDA NISTE ZNALI

U Bibliji se na dva mjesta spominju područja gdje danas žive Hrvati: Ilirik u Rim 15,19 i Dalmacija u 2 Tim 4,10. Sredina Biblije je Ps 118,8: »Bolje se uteći Gospodinu nego se uzdati u čovjeka.« Najčešća zapovijed u Bibliji je: »Ne boj se!« – Ponavlja se 365 puta.

PRILIKOM PROLASKA IZRAELACA KROZ CRVENO MORE SELFIE ŠTAPOVI POSTALI SU TOLIKO POPULARNI...

...DA NI MOJSIJE NIJE MOGAO ODOLJETI!

GODINA POSVEĆENOG ŽIVOTA

(od 30. studenoga 2014. do 2. veljače 2016.)

Facebook: Susret
Zovem te

urednistvo@susret.net
www.susret.net

www.redovnistvo.hr
www.redovnistvo.ba

